

КРАЙ СВІТУ

Першим істориком України був Геродот, «батько історії» власною персоною. Така честь зазвичай випадає країнам та народам, які належать до середземноморського світу. Україна — смуга степів, гір та лісів на північ від Чорного моря, відомого грекам як *Pontos euxeinos* («Гостинне море», латинізоване римлянами як *Pontus euxinus*), — була важливою частиною цього світу. Світ Геродота починався в містах-державах Давньої Греції, простягаючись до Єгипту на півдні та Криму й понтійських степів на півночі. Якщо Єгипет був землею стародавньої культури та філософії, яку старалися вивчати й наслідувати, то територія нинішньої України становила прикордонну смугу, де грецька цивілізація зіткнулася зі своїм варварським *alter ego*¹. Це був перший рубіж політичного та культурного простору, що пізніше стане відомим як «західний світ». Це було місце, де Захід почав визначати себе та «іншого».

Геродот, чиє ім'я грецькою звучить як «Геродотос» (*Herodotos*), походив із Галікарнаса, грецького міста, розташованого на території сучасної Туреччини. У V столітті до нашої ери, коли він жив, писав і декламував свою «Історію», місце, де він народився, було частиною Перської імперії. Геродот провів значну частину свого життя в Афінах, жив у Південній Італії, не раз перетинав Середземномор'я та відвідував Близький Схід, мандруючи їхніми просторами до Єгипту та Вавилону. Шанувальник

¹ Друге «я» (лат.).

афінської демократії, він писав іонійською грецькою, але його інтереси були настільки глобальними, наскільки це було можливим у ті часи. Його «Історія», пізніше поділена на дев'ять книг, розглядала витоки греко-перських війн, що почалися 499 року і тривали до середини V століття до нашої ери. Геродот був сучасником війн і досліджував цю тему протягом 30 років після закінчення війн 449 року до н. е. Він змалював цей конфлікт як епічну битву між свободою та рабством: першу уособлювали греки, друге — перси. Хоч він і мав власні політичні та ідеологічні симпатії, та все ж хотів розповісти про обидві сторони конфлікту. За його словами, він мав на меті «зберегти пам'ять про минуле, записавши дивовижні подвиги як греків, так і варварів».

Зацікавлення «варварською» частиною розповіді привернуло увагу Геродота до понтійських степів. 512 року до нашої ери, за 13 років до початку війн, Дарій Великий, безумовно один із наймогутніших правителів Перської імперії, рушив на територію цього регіону, щоб помститися скіфам, які зіграли з ним злий жарт. Скіфські царі, кочові правителі величезної держави в Північному Причорномор'ї, змусили Дарія пройти маршем увесь шлях від Дунаю до Дону в гонитві за їхнім високомобільним військом і не дали йому жодного шансу зав'язати битву. Це була принизлива поразка для правителя, який стане головною загрозою для грецького світу за якихось півтора десятка років. У своїй «Історії» Геродот не шкодує зусиль для викладу всього, що він знав або колись чув про таємничих скіфів, їхню землю, звичаї та суспільство. Схоже, що, незважаючи на його численні подорожі, він ніколи не відвідував цього регіону і змушений був покладатися на історії, розказані іншими. Але складений ним детальний опис скіфів та земель і народів, якими вони правили, робить його не лише першим істориком, а й першим географом та етнографом України.

Землі на північ від Чорного моря були вперше заселені неандертальськими мисливцями на мамонтів 45 000 років до нашої

ери, про що відомо з археологічних розкопок їхніх жител. У VI тисячолітті до н. е. носії так званої культури Кукутені-Трипілля заселили лісостепову прикордонну смугу між Дунаєм та Дніпром, займалися скотарством та землеробством, будували величезні поселення, виготовляли глиняні скульптури та фарбовану кераміку. Приблизно 3500 років до нашої ери люди, які населяли понтійські степи, уперше у світі приручили коня. Деякі науковці, поєднуючи дані археології, лінгвістики та генетики, доводять, що степи між Волгою та Доном стали прабатьківщиною індоєвропейських мов та племен, з виділенням балто-слов'янської групи племен на рубежі IV та III тисячоліть до нашої ери та поділом цієї групи на балтів та слов'ян у середині II тисячоліття до нашої ери. Цей поділ стався в лісах північної України та на просторах сучасної Білорусії та Польщі, у той час як причорноморські степи на той період контролювали носії іранських мов.

До того як Геродот почав декламувати уривки зі своєї праці в середині I тисячоліття до нашої ери, більшість греків дуже мало знали про землі на північ від Чорного моря. Вони вважали їх краєм варварів та місцем ігрищ богів. Дехто вірив, що саме там, на острові в гирлі Дунаю чи Дніпра, Ахілл, герой Троянської війни та гомерівської «Іліади», знайшов свій вічний спокій. Амазонки — жінки-воїни, які відрізали праву грудь, аби краще стріляти з луків, також жили в цих землях, десть біля Дону, дехто чув про жорстоких таврів із Криму, півострова, відомого грекам під назвою Таврика. Їхня правителька Іфігенія не виявляла жодного співчуття до мандрівників, яким не пощастило з пошуком прихистку від чорноморських штормів на скелястих берегах Криму. Вона приносила їх у жертву богині Артеміді, яка вберегла її від смертної кари, оголошеної її батьком Агамемноном. Було мало охочих мандрувати до земель, таких небезпечних, як ті, що межували з «Гостинним морем», яке насправді було дуже важке для навігації та відоме своїми суворими штормами, що з'являлися нізвідки.

Уперше греки отримали більш-менш надійну інформацію про землі на північному узбережжі Чорного моря від народу-воїнів, названих кімерійцями, які з'явилися в Анатолії після того, як скіфи витіснили їх із понтійських степів у VIII столітті до н. е. Кочовики-кімерійці спочатку перебралися на Кавказ, а потім на південь, до Малої Азії, зустрівшись із середземноморськими культурами, які мали довгу традицію осілого життя та поважні культурні досягнення. Там кочові воїни стали тими варварами, які згадуються в Біблії, де пророк Єремія описує їх так: «Лука та ратище міцно тримають, жорстокі вони й милосердя не мають, їхній голос, як море реве, і гарцюють на конях вони... Ушикований, мов чоловік той до бою, на тебе, о дочко Сіону!»¹ Образ кімерійців як жорстоких воїнів потрапив до сучасної поп-культури. Арнольд Шварценеггер зіграв Конана-варвара — фантастичного персонажа, вигаданого 1923 року письменником Робертом Е. Говардом, — короля Кімерії у голлівудському фільмі 1982 року.

Крим та Північне Причорномор'я стали частиною грецької ойкумени в VII—VI століттях до н. е., після того як кімерійці змушені були покинути свою батьківщину. Тоді розпочалося швидке зростання грецьких колоній у регіоні, більшість із них було засновано поселенцями з Мілета, одного з наймогутніших грецьких полісів того часу. Сіноп, заснований мілетцями на південному узбережжі Чорного моря, сам став метрополією. До колоній на північному березі належали Пантікапей біля теперішньої Керчі, Феодосія на місці сучасної Феодосії та Херсонес біля сучасного міста Севастополя. Та набагато відомішою мілетською колонією була Ольвія у гирлі Південного Бугу (інша назва — Бог) — там, де він впадає у ще більше гирло Дніпра, а їхні води разом вливаються в Чорне море. Характерними рисами цього міста були кам'яні мури, акрополь та храм Апполона Дельфійського. За археологічними даними, у часи

¹ Книга пророка Єремії, 6:23 (переклад І. Огієнка).